

EGYELŐRE

BÜNDÖR PÁL

Anyagi e délután.
Egyszer poros, másszor sáros.
Ismét elkerült a golyó.
Valakit megtalált.
Kinyújtom a karom.
Mint azt a nehézkedés törvénye megköveteli,
[megbillen
és eldőli. Nem megnevezhetetlen
de nincsen neve. Még most sincs.
Sötét van, először a napfényt kell elképzelnem.
Aztán az árnyékát
ahol az imént állt.
Sem a hamlok, sem az orr, sem az áll
nem ugrik merészebben előre
jellemezhetnénk bár ilyenén
ahogy illik hozzánk:
gügyén. Lehetne világos
és a sötétet kellene elképzelnem
melyben elbújt.
Sem ő, sem én nem vagyunk elvont fogalom.
A bohóc kinyúlt a fűrészporon.
Még holtában is
vagy képzeletben
néhányat bukfencezett.
A közönség a helyéről felemelkedett
senki sem sírt, senki sem nevetett.
Egyelőre: nem ért sugárzás

szülnék szörnyszülött gyermeket.
Nem vagyok hős, vagy énekes
élénk színű trikóra nyomtatnák az arcképemet.
Nem vagyok halott sem, hogy eltemessenek.
Hímnemű vagyok
egyáltalán nem is szülhetek gyermeket.
Hímnemű, hosszan vajúdva szórom a magomat.
Még néhány mondatot. Egyelőre:
hóval permetezett bundám
szükségét végzi az erdőszélen.
Még minden történhet.
Saját bőrömön érzem a közhelyeket.
Még minden történhet.
Egyebeket.
„Hát e falak közt hangozának
Nagy szavaid, oh Kölcsey? . . .”